

נדחתה תביעה של עובדת שהעדיפה העסקה קבלנית בשכר גבוה משכר עובדת שכירה

הכותבים: משרד גולדפרב זליגמן עורכי דין, מחלקת דיני עבודה

התובעת הועסקה שנים רבות במשרד העבודה והרווחה כקבלנית עצמאית, לפי בחירתה. היא קיבלה תמורה קבלנית הגבוהה באופן משמעותי מהשכר שהייתה מקבלת אילו הועסקה כשכירה. תביעתה להכיר בה כעובדת ולשלם לה זכויות סוציאליות נדחתה.

בית הדין פסק בתמצית

- מעמדו של אדם כעובד הוא דבר הקרוב לסטטוס ואינו נקבע על-ידי הצדדים אלא לפי נסיבות המקרה כהווייתן. זכויות עובד לפי חוקי המגן אינן ניתנות לוותר על-ידו.
- במצב בו הייתה התקשרות קבלנית רצופה של 24 שנים מוטל על כתפי הקבלן להוכיח כי התקיימו יחסי עבודה. התובעת שימשה כחברה בוועדות אבחון מקצועיות שחבריה פרילנסרים אשר התכנסו מחוץ לחצרי משרד הרווחה. תפקידן וסמכויותיהן של הוועדות אינן חלק מליבת עבודתו של המשרד.
- פיקוח המשרד על עבודת ועדות האבחון היה מנהלי בלבד. הן לא היו כפופות מראש להנחיות המשרד והוא לא התערב בדיעבד בהחלטות הוועדות.
- התובעת לא השתלבה במערך הארגוני של המשרד. היא שמרה על עצמאות כלכלית ועל גמישות תעסוקתית. היא נהנתה מיתרונות מיסוי במעמדה העצמאי. היא לא ביקשה אף פעם להצטרף כעובדת מדינה, ולא הייתה כפופה לדיני המשמעת המחייבים עובדי מדינה.
- התמורה הקבלנית שקיבלה התובעת כנגד חשבונות מס היתה גבוהה בהרבה מהשכר שהייתה מקבלת אילו הועסקה כעובדת שכירה. כך שגם אם התובעת הייתה מוכרת כעובדת בדיעבד, הרי לפי הפסיקה בגלל פערי השכר העצמאי לעומת השכר השכירי, היא לא הייתה זכאית לזכויות הסוציאליות כעובדת. תביעת התובעת נדחתה ובית הדין חייב את התובעת בהוצאות המדינה בסך 11,500 ₪ (הוגש ערעור לבית הדין הארצי).

סע"ש (ת"א) 72682-12-19 נחמה אופק נגד משרד העבודה והרווחה והשירותים החברתיים בית דגן, (פורסם בנבו 7.3.2024), בפני כבוד השופטת אירית הרמל, נציג ציבור (מעסיקים) מר שלום נויפלד